

Sygn. akt II Ca 864/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2014r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący- Sędzia SO Monika Kuźniar

Protokolant: Elżbieta Biała

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2014r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko K. J.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu

z dnia 11 kwietnia 2014r.

sygn. akt XI C 1153/13

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 864/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy **oddalił** powództwo (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przeciwko K. J. o zapłatę kwoty 1599,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem nieziszczonych przez pozwanego za studia – czesnego w (...)z siedzibą we W..

Rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia stanu faktycznego.

(...) we W. jest wyższą szkołą niepubliczną, wpisaną do rejestru uczelni niepublicznych i związków uczelni niepublicznych prowadzonego przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Uczelnia ta jest uprawniona do prowadzenia studiów pierwszego i drugiego stopnia na kierunkach: (...), studiów pierwszego stopnia na kierunkach: (...) i studiów zawodowych w specjalnościach: (...). Funkcjonowanie uczelni reguluje między innymi jej statut, który w postanowieniu § 40 ustala, iż nauka na uczelni jest odpłatna, zaś prawa i obowiązki studentów reguluje ustawa, statut, regulamin studiów oraz pisemna umowa wraz z regulaminem opłat. Nabycie praw studenta następuje z chwilą immatrykulacji i złożeniu ślubowania (§ 41 statutu). Uchwałą numer (...) z dnia 12 grudnia 2008 r. Konwent (...) we W. uchwalił zmiany w regulaminie opłat. Regulamin stanowił w § 1, iż wysokość opłat na dany rok akademicki ustala Konwent (...). W myśl postanowienia § 3 czesne za naukę może być wnoszone: w 1 racie rocznej, w 12 ratach miesięcznych, w 10 ratach miesięcznych, 9 ratach miesięcznych lub w 2 ratach semestralnych. W sytuacji rezygnacji ze studiów, udzielenia zgody na urlop dziekański czy skreślenia z listy studentów uczelnia, na wniosek studenta zwraca część opłaty wniesionej z góry za semestr lub za rok za niewykorzystany okres liczony od dnia , w którym wydana

została decyzja Dziekana w przedmiotowej sprawie. Zapis § 7 stanowił, że w przypadku zaległości w opłatach wyższych niż jednomiesięczne czesne student może zostać skreślony z listy studentów. Załącznikiem do regulaminu opłat była tabela wysokości opłat za studia, która wskazywała między innymi, iż opłata za I rok studiów na kierunku finanse i rachunkowość w trybie niestacjonarnym - popołudniowym wynosi 4380 zł za rok, przy uiszczaniu 12 rat po 295 zł. Terminy wnoszenia czesnego zostały określone w załączniku nr 2 do regulaminu opłat, który przewidywał, że I rata winna być zapłacona do dnia 30 września 2008 r., II rata – do dnia 31 października 2008 r., III rata – do dnia 30 listopada 2008 r., IV rata – do dnia 31 grudnia 2008 r., V rata – do dnia 31 stycznia 2009 r., VI rata – do dnia 28 lutego 2009 r., VII rata do dnia 31 marca 2009 r., VIII rata – do dnia 30 kwietnia 2009 r., IX rata – do dnia 31 maja 2009 r., X rata – do dnia 30 czerwca 2009 r., XI rata – do dnia 31 lipca 2009 r. i XII rata – do dnia 31 sierpnia 2009 r., przy czym czesne za semestr zimowy obejmuje raty od I do VI włącznie a czesne za semestr letni obejmuje raty od VII do XII włącznie. Student, który został skreślony z listy studentów jest zobowiązany do wniesienia opłat za cały okres pobierania nauki wyliczonej proporcjonalnie poprzez pomnożenie ilorazu ilości miesięcy od początku semestru do skreślenia z listy studentów łącznie z miesiącem, w którym nastąpiło skreślenie z listy studentów i okresu 5 miesięcy przez sumę 6 rat czesnego w systemie 12 ratałnym. K. J. w dniu 10 września 2008r. zawarł umowę o świadczenie usług edukacyjnych – umowę o naukę na studiach I stopnia na Wydziale (...) - z (...) oraz zobowiązała się uiszczać opłaty za studia ustalone w regulaminie opłat (...) we W.. Pozwany wybrał kierunek(...)w trybie niestacjonarnym popołudniowym i zadeklarował opłaty czesnego w systemie 12 rat. Wobec niewniesienia opłat związanych z odbywaniem studiów w kwocie 1475 zł. z tytułu czesnego i 33,41 zł. z tytułu odsetek decyzją Dziekana (...) we W. z dnia 16 lutego 2009 r. K. J. został skreślony z listy studentów. Dnia 28 września 2012 r. (...) z siedzibą we W. oraz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarły umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której (...) sp. z o.o. nabyła wierzytelności pieniężne z tytułu świadczonych przez (...) usług edukacyjnych. Wykazem wierzytelności objęta była również wierzytelność względem K. J.. Pismem z dnia 30 października 2012r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wezwała K. J. do zapłaty kwoty 1555,53 zł obejmującej kwoty nieopłaconego czesnego wraz z ustawowymi odsetkami.

Uzasadniając rozstrzygnięcie Sąd podał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, ponieważ roszczenie strony powodowej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wobec pozwanego K. J. uległo przedawnieniu. Sąd ustalił, że umowa zawarta między pozwanym a (...) we W. stanowi umowę uregulowaną w przepisach ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym z dnia 27 lipca 2005 r., jak też, że roszczenia z tytułu działalności dydaktycznej uczelni nie stanowią roszczenia związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zatem z mocy samego prawa działalność dydaktyczna uczelni wyłączona jest spod reżimu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, choćby podejmowane przez nią działania miały cechy działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 przywołanej ustawy, takie jak zarobkowy charakter, ciągłość zorganizowanej działalności. Roszczenia z tego tytułu nie stanowią zatem roszczeń związanych z działalnością gospodarczą, których termin przedawnienia wynosi trzy lata. Sąd Rejonowy ocenił również, że do przedmiotowej umowy o świadczenie usług edukacyjnych nie stosuje się regulacji art. 750 k.c. Sąd nie uwzględnił stanowiska strony powodowej, że zapłata czesnego nie stanowi świadczenia o charakterze okresowym, a jest świadczeniem jednorazowym do którego zgodnie z art. 118 k.c. stosuje się dziesięcioletni okres przedawnienia. Sąd podał, że powszechnie w doktrynie przyjmuje się, że roszczenie o świadczenie okresowe charakteryzuje się następującymi cechami: przedmiotem świadczenia muszą być pieniądze lub rzeczy oznaczone rodzajowo, w ramach jednego i tego samego stosunku prawnego dłużnik ma spełnić wiele świadczeń jednorazowych, spełnienie tych świadczeń następuje w określonych regularnych odstępach czasu oraz świadczenia te nie składają się na pewną z góry określoną całość. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie wszystkie te okoliczności zaistniały. Postanowienia regulaminu opłat (...) we W. wskazują na okresowy charakter przedmiotowych świadczeń tj. czesnego za studia. Z wiedzy notoryjnej wynika, iż umowa o świadczenie usług edukacyjnych zawierana jest na cały okres kształcenia to jest np. na trzy lata, jednakże opłata nie stanowi opłaty jednorazowej, uiszczanej przy rozpoczęciu studiów (czy też ewentualnie rozłożonej na raty). W takiej sytuacji byłaby ona niezależna od ilości lat pobierania nauki. Z powyższym koreluje również treść żądania strony powodowej, która nie domaga się czesnego za cały okres studiów, a jedynie opłaty za okres czterech miesięcy. Tak sformułowane żądanie potwierdza niezależny byt czesnego rocznego, świadczący o jego okresowym charakterze. Sąd uznał, że z umowy o naukę z dnia z dnia 10 września 2008 r. wynika, że pozwany zadeklarował opłaty czesnego w systemie 12 rat. Z postanowienia § 1 regulaminu wyraźnie wynika, że wysokość opłat ustalana jest na okres danego roku akademickiego. Z dokumentu tego również należy wyprowadzić

wniosek, że obowiązek opłaty czesnego rocznego aktualizuje się z rozpoczęciem kolejnego roku akademickiego. Wobec powyższego ma on charakter cykliczny, a czas stanowi istotny czynnik wpływający na obowiązek świadczenia. Wynika to z treści § 4 ust. 1 regulaminu, który przewiduje możliwość złożenia przez studenta wniosku o zwrot części wniesionej z góry opłaty za okres niewykorzystany, liczony od dnia, w którym została wydana decyzja w sprawie rezygnacji ze studiów, udzielenia zgody na urlop dziekański czy skreślenia z listy studentów. Zatem również w takiej sytuacji wysokość czesnego nie jest z góry znana, a modyfikacje jej wysokości mogą wynikać z różnorodnych okoliczności i mogą wyniknąć w trakcie semestru nauki. Na rzecz okresowego charakteru opłat za naukę przemawiają także postanowienia regulaminu stanowiące, o przypadku, gdy na skutek pojawienia się zaległości w opłatach wyższych niż jednomiesięczne czesne student może zostać skreślony z listy studentów. Wtedy również nie będzie ponosił on dalszych opłat, a zatem przy rozpoczynaniu nauki kwota ta również w tej sytuacji nie będzie z góry określona. Z tego względu opłaty za naukę ponoszone na przestrzeni trwania procesu edukacyjnego nie dają z góry określonej wysokości, gdyż nie wiadomo jak będzie on przebiegał w przypadku konkretnej osoby. Kwestią indywidualną pozostanie czy student ukończy semestr nauki, rok, dwa bądź trzy lata studiów czy też może wskutek niezdania egzaminów będzie kontynuował edukację również w następnym okresie. Sąd zaznaczył też, że przewidziana w umowie (§4 umowy) a także § 3 regulaminu możliwość rozłożenia czesnego na raty (tj. 12,10,9 miesięcznych rat, 2 raty semestralne albo 1 rata roczna) jest wtórna wobec ustalenia charakteru prawnego świadczenia. Zastosowana regulacja nie modyfikuje pierwotnego charakteru roszczenia, a jedynie wskazuje sposób w jaki mogą być one uiszczane. Zmiana taka nie byłaby również dopuszczalna ze względu na treść art. 119 k.c., który zabrania przez czynność prawną przedłużania czy skracania terminów przedawnienia. Sąd oddalił powództwo mając na uwadze, iż czesne jako świadczenie okresowe ulega trzyletniemu przedawnieniu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniosła strona powodowa. Sądowi I instancji zarzuciła naruszenie art. 118 k.c. poprzez jego błędną wykładnię wskutek przyjęcia, że świadczenie studenta, polegające na obowiązku uiszczania opłaty za świadczenia edukacyjne, stanowi świadczenie o charakterze okresowym, podczas gdy: a) uiszczanie opłaty za studia stanowi świadczenie jednorazowe (sukcesywne), ewentualnie podzielone na raty, b) opłaty za studia zaliczane są zawsze na część jednego świadczenia, tj. kształcenia w ramach określonego kierunku studiów, zmierzającego do uzyskania kwalifikacji I. lub II stopnia i uzyskania dyplomu, a więc świadczenia jednego, choć złożonego i podzielonego na opłaty (semestr, rok), c) opłaty za studia nie posiadają jurydycznej samodzielności, a są częścią jednego, większego świadczenia w zamian za świadczenie uczelni, d) czynnik czasu zaś służy nie określeniu rozmiaru świadczenia, lecz służy jedynie do oznaczenia sposobu wykonania świadczenia i ustalenia prawidłowości jego spełnienia.

Wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego kwoty 1599,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów postępowania przed Sadem pierwszej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości czterokrotności stawki minimalnej z uwagi na duży nakład pracy pełnomocnika, charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Ewentualnie wniosek o zawieszenie postępowania w związku z okolicznością, że do Sądu najwyższego trafiły dotychczas dwa zapytania prawne o termin przedawnienia roszczenia o zapłatę czesnego: III CZP 42/14 i III CZP 38/14.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy należycie ustalił stan faktyczny przedmiotowej sprawy, trafnie wyjaśnił podstawę prawną orzeczenia z przytoczeniem prawidłowych przepisów prawa, w sposób prawidłowy ocenił także podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że wniosek strony powodowej o zawieszenie postępowania nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie miał bowiem wątpliwości, że zaskarżone orzeczenie odpowiada prawu, zaś kwestia oceny czy roszczenie strony powodowej uległo przedawnieniu na dzień wniesienia pozwu, nie wymagała oczekiwania

na zajęcie stanowiska w tym zakresie przez Sąd Najwyższy. Przyczyny zawieszenia postępowania wymienione w art. 177 § 1 k.p.c. dzielą się w piśmiennictwie na prejudycjalne (a więc zależne od wyniku innego postępowania: administracyjnego, cywilnego, karnego lub dyscyplinarnego), oraz spowodowane bezczynnością stron. W doktrynie wyrażony został pogląd, że z prejudycjalnością mamy do czynienia wtedy, gdy wynik postępowania cywilnego zależy od wyniku innego postępowania (cywilnego, karnego lub administracyjnego), gdyż przedmiot postępowania prejudycjalnego stanowi element podstawy faktycznej rozstrzygnięcia sprawy w postępowaniu cywilnym. Oznacza to, że nie jest możliwe rozstrzygnięcie sprawy w toczącym się postępowaniu cywilnym bez wcześniejszego rozstrzygnięcia kwestii prejudycjalnych. Ustawodawca w przepisie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. wyraźnie jednak podkreśla, że sąd może zawiesić postępowanie. Nawet więc jeżeli rozstrzygnięcie rozpoznawanej sprawy zależy od rozstrzygnięcia, jakie może zapaść w innej sprawie, sąd powinien ocenić, czy należy zawiesić postępowanie (por. J. Bodio Komentarz aktualizowany do art.177 Kodeksu postępowania cywilnego LEX 2014).

W niniejszej sprawie, stan faktyczny był niesporny pomiędzy stronami. Pozwany nie uiścił należności za odpłatne studia za wrzesień, październik, listopad i grudzień 2008r. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń, a pozew wpłynął do Sądu w dniu 28 lutego 2013 r.

Rozstrzygnięcie przedmiotowego sporu sprowadzało się zatem w pierwszej kolejności do ustalenia, czy roszczenie strony powodowej uległo przedawnieniu, czy też było nieprzedawnione na dzień wniesienia pozwu tj. 28 lutego 2013r.

Sąd Okręgowy podzielił pogląd, iż umowa zawarta między pozwanym a (...) stanowi umowę nazwaną, uregulowaną w przepisach ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym z dnia 27 lipca 2005 r. Na podstawie tych przepisów możliwe jest wskazanie przedmiotowo istotnych postanowień niniejszej umowy nazwanej, świadczących o jej odrębności i swoistości. Powyższe potwierdzają określone podmioty umowy (uczelnia wyższa oraz student), przedmiot umowy (art. 99 u.s.w.) oraz obowiązki stron, które są charakterystyczne wyłącznie dla tego stosunku prawnego.

Wobec faktu, iż działalność szkół wyższych, w tym również zagadnienie umów o świadczenie usług edukacyjnych, uregulowana jest w przepisach szczególnych, w niniejszej sprawie nie znajdują odpowiedniego zastosowania przepisy o zleceniu z kodeksu cywilnego. Do przedmiotowej umowy o świadczenie usług edukacyjnych nie może mieć zastosowania zatem przepis art. 750 k.c. Wskazać należy, że regulacja kodeksowa dotyczy wyłącznie tych umów, które spełniają łącznie dwa kryteria: są umowami o świadczenie usług i nie uregulowano ich jednocześnie innymi przepisami. W niniejszej sprawie *lex specialis* stanowią postanowienia u.s.w. Z powyższych względów nie znajdzie tu również zastosowania regulacja z art. 751 pkt. 2 k.c. przewidująca dwuletni okres przedawnienia dla roszczeń z tytułu utrzymania, pielęgnowania, wychowania lub nauki, jeżeli przysługują osobom trudniącym się zawodowo takimi czynnościami albo osobom utrzymującym zakłady na ten cel przeznaczone.

Zgodzić się należy z poglądem Sądu I instancji, iż roszczenia z tytułu działalności dydaktycznej uczelni, nie stanowią roszczenia związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej. W tym kontekście należy mieć na uwadze treści przepisu art. 106 u.s.w., zgodnie z którym prowadzenie przez uczelnię działalności dydaktycznej, naukowej, badawczej, doświadczałnej, artystycznej, sportowej, rehabilitacyjnej lub diagnostycznej nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.). Zatem, z mocy samego prawa działalność dydaktyczna uczelni wyłączona jest spod reżimu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, choćby podejmowane przez nią działania miały cechy działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 przywołanej ustawy, takie jak zarobkowy charakter, ciągłość zorganizowanej działalności. Roszczenia z tego tytułu nie stanowią zatem roszczeń związanych z działalnością gospodarczą, których termin przedawnienia wynosi trzy lata.

Zgodnie z treścią przepisu art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. W pozostałych przypadkach termin przedawnienia wynosi lat 10.

W ocenie Sądu Odwoławczego, nie sposób zgodzić się z twierdzeniem strony powodowej, iż zapłata czesnego nie stanowi świadczenia o charakterze okresowym, a jest świadczeniem jednorazowym do którego zgodnie z art. 118 k.c. stosuje się dziesięcioletni okres przedawnienia.

Jest tak, owszem, co do czesnego za jeden rok, ale nie za lata kolejne.

Z treści art. 99 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27.07.2005r. o szkolnictwie wyższym wynika, że uczelnia publiczna może pobierać opłaty za świadczone usługi edukacyjne związane z kształceniem studentów na studiach niestacjonarnych oraz uczestników niestacjonarnych studiów doktoranckich. Wysokość tych opłat, ustala rektor uczelni publicznej. W przypadku uczelni niepublicznych zgodnie z art. 99 ust. 4 ustawy o szkolnictwie wyższym, zasady pobierania i wysokość opłat w uczelni niepublicznej określa organ wskazany w jej statucie. W przypadku uczelni niepublicznych prawo do naliczenia opłaty za studia wynika z umowy zawartej pomiędzy uczelnią a studentem. Umowa o odpłatne świadczenie usług edukacyjnych jest umową o charakterze cywilno-prawnym.

Powszechnie w doktrynie przyjmuje się, że roszczenie o świadczenie okresowe charakteryzuje się następującymi cechami: przedmiotem świadczenia muszą być pieniądze lub rzeczy oznaczone rodzajowo, w ramach jednego i tego samego stosunku prawnego dłużnik ma spełnić wiele świadczeń jednorazowych, spełnienie tych świadczeń następuje w określonych regularnych odstępach czasu oraz świadczenia te nie składają się na pewną z góry określoną całość. W niniejszej sprawie wszystkie te okoliczności zaistniały.

Jak wiadomo, umowa o świadczenie usług edukacyjnych, jak w sprawie niniejszej, zawierana jest nie na rok, ale na cały okres kształcenia, jednakże opłata nie stanowi opłaty jednorazowej, uiszczanej przy rozpoczęciu studiów (czy też ewentualnie rozłożonej na raty). W takiej sytuacji, byłaby ona niezależna od ilości lat pobierania nauki. Z postanowienia § 1 regulaminu opłat (k. 38) wyraźnie wynika, że wysokość opłat ustalana jest na okres danego roku akademickiego. Z dokumentu tego również należy wyprowadzić wniosek, że obowiązek opłaty czesnego rocznego aktualizuje się z rozpoczęciem kolejnego roku akademickiego. Wobec powyższego, ma on charakter cykliczny, a czas stanowi istotny czynnik wpływający na obowiązek świadczenia. Wynika to z § 2 ust. 3 i § 3 regulaminu. Zatem, wysokość czesnego za lata kolejne nie jest z góry znana, a modyfikacje jej wysokości mogą wynikać z różnorodnych okoliczności i mogą wynikać w trakcie semestru nauki. Na rzecz okresowego charakteru opłat za naukę przemawia także treść § 4 regulaminu, gdy na skutek pojawienia się zaległości w opłatach wyższych niż jednomiesięczne czesne student może zostać skreślony z listy studentów. Wtedy również nie będzie ponosił on dalszych opłat, a zatem przy rozpoczynaniu nauki kwota ta również w tej sytuacji nie będzie z góry określona. Mając na uwadze powyższe, opłaty za naukę ponoszone na przestrzeni trwania procesu edukacyjnego nie dają z góry określonej wysokości, a kwestią indywidualną pozostanie, czy student ukończy semestr nauki, rok, dwa bądź trzy lata studiów czy też może wskutek niezdania egzaminów będzie kontynuował edukację również w następnym okresie.

Stwierdzić trzeba, że wysokość całego świadczenia w przypadku umowy o świadczenie usług edukacyjnych, jaka została zawarta w niniejszej sprawie, nie jest znana z góry, lecz zależy od czasu trwania stosunku prawnego. Czynnik czasu ma tu bardzo istotne znaczenie.

Należy mieć również na względzie, że przewidziana w § 3 regulaminu możliwość rozłożenia czesnego na raty (tj. 12, 10, 9 miesięcznych rat, 2 raty semestralne albo 1 rata roczna) jest wtórna wobec ustalenia charakteru prawnego świadczenia. Zastosowana regulacja nie modyfikuje pierwotnego charakteru roszczenia, a jedynie wskazuje sposób w jaki mogą być one uiszczane. Zmiana taka nie byłaby również dopuszczalna ze względu na treść art. 119 k.c., który zabrania przez czynność prawną przedłużania czy skracania terminów przedawnienia.

Mając na uwadze, iż czesne jako świadczenie okresowe ulega trzyletniemu przedawnieniu, słusznie Sąd Rejonowy oddalił powództwo. Pozwany w opisanym stanie faktycznym mógł powołać się na zarzut przedawnienia i odmówić spełnienia świadczenia. W myśl art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Skoro zadłużenie stało się wymagalne w dniu 30 września, 31 października, 30 listopada i 31 grudnia

2008 r., to 3 - letni termin przedawnienia roszczeń z przedmiotowej umowy upłynął odpowiednio w 2011 r., a pozew wniesiono w dniu 28 lutego 2013 r.

Mając natomiast na uwadze, że przedawnienie odsetek następuje w tym samym terminie, w jakim przedawnia się należność główna, od której odsetki są liczone (zob. uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26.01.2005 r., III CZP 42/04, OSNC 2005, nr 9, poz. 149.), należało stwierdzić, że żądanie strony powodowej uległo przedawnieniu w całości.

Wobec powyższego, na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.